

Cíl cesty: BORNEO - Camp Leakey,
Indonésie

Datum: 08. 04. 2013

Účastníci výletu: Já a Lenka

Za Orang-utany na Kalimantan

Náš výlet začíná 8. 4. 2013 v 6 hodin ráno v Teplicích. Odjíždíme na letiště do Mnichova. V Mostě zjišťuju, že nemám doklady a tak to točíme zpět. Nový start v 7 hodin. Až do Mnichova pak cesta v pohodě, na parkovišti vše klaplo a čekáme v letištní hale na odbavení. Už jsme v letadle společnosti Qatar a čeká nás 6 hodin letu do Doha, pak přestup a dalších 8 hodin letu do Jakarty.

A jsme tu, Indonésie. Je 9. 4. 2013 15:30 místního času (u nás -5 h). Platíme víza 50 US dolarů. Následně si měníme eura za rupie a rázem jsme milionáři (později zjistuji, že jsem nás svou nepozorností o milion připravil - prostě jsem si nepřepočítal peníze při výměně a dostal jsem o ten milionek méně). Taxi nás odvezlo do 10 km vzdáleného hotelu za 100.000 Rp. Druhý den máme budíček se 4:30, potřebujeme být v 5:30 na letišti, letíme totiž na Borneo v 7:05. Taxi stálo 70.000 Rp. Odlet z Jakarty se společností KALSTAR. Odletová taxa 40.000 Rp / osobu. V 8:25 jsme tu. Letiště Pangkalan Bun.

Protože nemáme nic domluvené, tak si bereme taxi a frčíme do KUMAI, což je přístav, ze kterého odjíždí loď za opicemi. Taxikář nám cestou domlouval schůzku s paní Lízou, která pronajímá loď, vyložil nás před jejím domem a jdeme Smlouvat.

Původní rozpis, který nám Líza načrtla:

1) loď 7x 500.000	3.500.000
2) kuchař 7x 50.000	350.000
3) kapitán 7x 50.000	350.000
4) průvodce 7 x 50.000	350.000
5) jídlo 7 x 2 x 75.000	1.050.000
6) posádka jídlo: 7 x 4 x 50.000	1.400.000
7) foťák 2 X 50.000	100.000
8) parkování lodi 100.000	100.000
9) vstup do parku 2 x 100.000 x 7	1.400.000
10) bakšiš pro strážce parku 7 x 50.000	350.000
11) A další položky	

Celkem nám to dělalo téměř 12 milionů. Původně to počítala na 8 dní, ale to jsme přestřelili. Moje představa byla poloviční. Po více než 2 hodinách jsme jí dali téměř všechny naše peníze a domluvili se na ceně 8.460.000 Rp za 7 dní na lodi, 2X trek do jungle, 2x nocleh v hotelu a odvoz na letišti. Stejně tak za nás prý vyřídí všechna potřebná povolení a registrace. Což je konec konců taky služba. A tak už nejsme milionáři... Rodina Madji je uvedena v průvodci Lonely planet a taky nám to několikrát ukázali....

Spali jsme v hotelu, kam nás odvezl Madji junior, resp. bratr Lízy. Prošli jsme Kumai a nic moc, jedna hlavní ulice kolem přístavu, kde to tedy celkem žije, auta, motorky, lidé... A pak jedna ulice do kopce, kde je o poznání klidněji, dokonce je tu i malé odpočinkové místo, miniparčík, kde se schází omladina. Přes noc pršelo, nic neobvyklého, je přece období dešťů, ale nám teklo i postele v hotelu. Ale brali jsme to s úsměvem.

Den 1.

Ráno nás zase junior odvezl do přístavu, kde máme připravenou loď. Pro nás dva je obrovská.

Nakládáme naše věci a pak jedeme na snídani do místní jídelny. Co jíme ani nevím, sice nám vysvětluje Arya, náš průvodce, že tohle je kuře, tohle soja, a tohle třeba tofu. Je to dobré a tak baštíme. Po snídani musíme věci přehodit na jinou loď, ta naše má problém s motorem. Konečně vyrážíme směr prales. Krmení v prvním campu je ve tři. Stihli jsme to akorát, hned po vystoupení z lodi nás vítá samec orangutana, pěkně se potí, je vedro jako... Jdeme dále lesem asi 10 minut k plošině, kde se krmí vypuštění orangutani, už tu pár turistů je a hlavně tu jsou strážci s jídlem.

Krmení začalo. Vystřídalo několik orangutanů, včetně dominantního samce, všichni mají jméno a Lenka je má zapsané. Odcházíme poslední. Na lodi se dozvídáme, že opravili motor a tak se vracíme pro naši původní. Naštěstí nám jede v ústřety a tak se potkáváme na řece. Přelodění je otázkou okamžiku a za chvíli zase frčíme zpátky do jungle. Přenocujeme na lodi. Všude kol to bzučí, zpívá, chrastí, lomozí, volá, někde řeže cirkulárka, jinde vrčí motor, o kus dál zase někdo jodluje a všechno to dělají zvířata.

Den 2.

Vstávám brzy, ještě před svítáním a kochám se. Vedle lodi po stromě běhá veverka a nějaké stromové myši, o kus dál po proudu loví obrovský modrý lednáček. Dnes nás čeká Camp Leakey, země zaslíbená

orangutanům. Míjíme první kemp a pomalu jedeme dál. Občas se zastavíme a fotíme opice, buď makaky nebo kahau nosaté.

Přijíždíme do kempu odpoledne a jdeme se podívat na krmení. Hned na lávce od přístavu je několik orangutanů.

Máme prý velké štěstí, je tu i Tom, dominantní samec. Ale teď se jenom válí a nechce se mu nic. U vchodu se registrujeme a Léňa si zapózuje s jednou samičkou. Ke krmné plošině je to asi 10 minut chůze, na místě je už několik turistů a hlavně orangutáni. Jsme tu samozřejmě až do konce. A to i přes nepřízeň počasí, protože začalo pršet. Deštník i pláštěnku máme. Na lodi. Takže Léňa dostala pláštěnku našeho průvodce, já mám půjčený velký slamák a náš guide se schoval ke

kámošům. Opičáci si utrhli pár větví a jsou taky schovaní. Na loď se vracíme za šera. Loučí se s náma jedna samička s mládětem přímo na mole. Přenocujeme na lodi u kempu, zítra nás čeká trek do jungle.

Den 3.

Ráno zase vstávám brzo. Po snídani vyrážíme do jungle. Je to očištěc, vedro, dusno, vlhko. Cesta je vyšlapaná, ale místy jsou položena prkna přes vodu a ta hodně kloužou. Potkáváme celkem 3 orangutany, jinak je to hlavně o stromech a hmyzu. Létá tu hodně motýlů, ale neposedí. Vracíme se do kempu a tady nám Arya otevřel místní info centrum, tak jsme ho prošmejdili a Léňa jim tam i něco napsala do návštěvní knihy. Vracíme se na loď, kde odpočíváme. Připlouvají

další kocábky, blíží se čas krmení a tak vyrážíme. Tentokrát si bereme deštník. Od tábora nás doprovází samička jménem Peta (nebo tak nějak), došla nás i další skupina turistů, nasrali se před nás a tlačí Petu před sebou. Nakonec se Peta nechá nosit. Ode všech a je moc spokojená. Ještě jsme potkali na cestě divoké prase a toho se Peta docela bojí, vylezla před ním na strom. Dozvěděli jsme se, že asi před půl rokem tak přišla o mládě. Prase jí ho odvleklo pryč. Všichni průvodci (každá skupina musí nějakého mít), mají pro tyto příležitosti nějaký malý proutek, kterým odhání zvířata, a byť jsem tomu u prasete moc nevěřil, tak stačilo lehce proutkem zamávat a čuník se vyhnul. Platí to i na orangutany. Zajímavé. U plošiny je už živo.

Opět tu ostáváme poslední a po rozloučení pomocí buráků jdeme zpátky. Na cestě potkáváme zase Petu. Vypadá hodně nešťastně a tak jí děláme společnost.

Nakonec si nás chytne a už jí neseme. Potvora líná. Ale má páru, to se musí nechat. A taky docela váží, takový prcek, sotva metr výšky. Asi po půl kilometru jí Arya hodí pár buráků, ona pouští Léňu a natahuje se po nich jednou rukou. Tou druhou se mě pořád drží. Nakonec se pouští a my zrychlíme krok. Nechááváme jí za sebou a jdeme do kempu. Když se ohlédnu, tak

Peta pomalu kráčí za námi. V kempu ještě potkáváme další dvě samice s mláďaty a taky jedno divoké prase. A pak už na loď. Celý den byl hic jako prase a deštník jsme samozřejmě nepotřebovali. Už se těším na sprchu. A propos sprcha, resp. celková hygiena. Ta na lodi dostává zabrat. Celou dobu se pohybujeme po řece, loď je sice vybavena sprchou a toaletou v jedné místnosti na zádi, ale voda se používá z řeky. Takže když jsme se plavili po "kontaminované" vodě (což znamenalo špinavá, hnědá voda), tak nám nebylo doporučeno se srchovat, až po vplutí do "černé vody", což byla voda čistá, ač barvou černá, jsme se mohli opláchnout.

Domorodci samozřejmě rozdíl ve vodě neřešili a myli se každý den. A my byli za špindíry. To je jen taková zajímavost.

Loď odráží od mola a jedeme nocovat na řeku. Cestou potkáváme loď, která uvízla na trsu plovoucí zeleně, hoví si tam jak v peřině. A nemůže nic. Probíhá záchranná operace. Padá tma a my šibujeme loděmi sem a tam. Ještě se přidala třetí kocábka. Nakonec se vše podařilo a loď je volná, my ještě odtahujeme trs dál a přivazujeme ho ke břehu. Na to, že je tu prý hodně krokodýlů, tak se kluci do té vody vrhají dost neohroženě. Ale je to prý v pohodě, krokodýli se bojí

motoru a tak nepřijdou. Turisté se samozřejmě nemohou ve vodě koupat, protože tu prý jeden krokodýl turistu sežral, a tak se koupání zakazuje. Co kdyby přestali cizinci jezdit. Respektujeme to. Jdeme spát.

Den 4.

Opět jsem ranní ptáče, koukám, jestli něco nafotím, ale je to prd platné. Všechno zvířectvo je plaché a mizí hned z dohledu. Dnes máme v plánu trek kolem kempu Leakey a pak lodí za skutečnou divočinou. Je to tiž neděle a tak se v kempu očekává nápor na krmení. Trek byl s místním průvodcem a byla to klasika. Všude samý les. Vlhko a teplo. Přisála se mi pijavice a Arya provedl rychlé ošetření. Jinak vše v pohodě. Prošli jsme kolem přístřešku, kde nocovávala dr. Galdikash, když prováděla výzkum v terénu. Ted' jsou tu netopýři, mravenci a motýli.

Po návratu na loď frčíme hned pryč a děláme dobře,

neboť nás míjí jedna loď za druhou. Je na nich dost místních Kalimantančanů, kteří jedou s kytarou na výlet. Trempíci. My jedeme na druhou stranu, po proudu a kocháme se nebo fotíme opice.

Našli jsme i ptačí hnízdo s malými. Musíme si jednou dokonce proříznout cestu, ale naše posádka je snad na drogách, protože se pořád smějí. Nic je nevyvede z míry. Jedeme nocovat, kotvíme spolu s dalšími loděmi Satria asi na nocovišti komárů, protože jsem sežraný jako prase.

Den 5.

Ráno odjíždíme do kempu č. 2, kde od 9. hodin probíhá krmení. Už je tu pár lodí a tak se soulodíme a pomalu se připravujeme. Vyrážíme. Cesta trvá vždy

asi 10 minut. Po příchodu ke stanici zjišťujeme, že tu ještě nejsou rangeři, tedy ani žrádlo a tudíž ani orangutani. Ale za chvíli už slyšíme volání rangerů, kterým oznamují orangutanům, že jde bašta. Najednou se větve začnou hýbat a objevuje se samice s mládětem.

Sjede na zem a dokráčí k plošině, kam už rangeři dali pití a jídlo. Začalo krmení. Za chvíli však samice začne být nervózní, sebere trs banánů a přesouvá se na druhý konec plošiny. Důvod vidíme vzápětí.

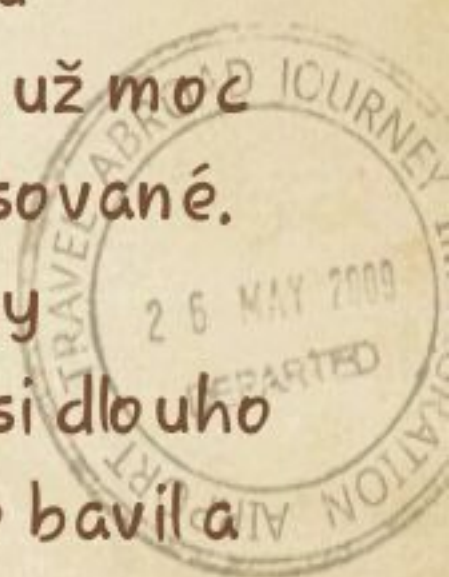
Dominantní samec se přišel občerstvit. Je to kus. Hlavu strčil do kanystru s pitím a sosá. Snad minutu. Má tak velkou hlavu, že se mu ani nevejde do kanystru. Pak obrátí pozornost k banánům a cukrovým klackům. Tak to jde asi 15 minut a nasycen pomalu odchází. Samice mezitím vyšplhala do korun a odpočívá. Na plošině zbyly jenom veverka, které dojíždí zbytky. A motýli. Ještě nám Arya ukazuje v lese masožravé láčkovky a vracíme se. Zastavujeme se u vyhlídkové

věže, vyšplháme nahoru a kolem je planina. Tyto planiny vzniknou vždy po požárech a trvá dost dlouho než zarostou lesem. Půda je velmi chudá a déšť jí hned odnese. Pak zbyde jenom bílý písek a tak obnova trvá hodně dlouho (a to je jeden z obrovských problémů všech deštných pralesů, po jejich vykáčení se půda velmi rychle vyčerpá, odplaví a nic nezbyde, takže se vykáčí nebo vypálí další území....).

Na lodi se naobědváme, Rudy pustí muziku a jedeme o kus dál, na plantáže dokonce jde s námi i náš asistent kapitána Rudy. Nejdříve to vypadá na pohodovou cestu po dřevěných chodnicích kolem stromů s cedulkami, jako v botanické zahradě. Přicházíme k domku s nápisem info centrum. Silná slova. Bydlí tady jeden ranger. Poustevník. Bere nás na výlet. Je to takový trek skutečnou džunglí, občas tu není žádná cesta, jdeme tedy cestou necestou pomocí mačety.

Ale občas narazíme na rozcestník. Asi tudy nějaké cesty vedou. Je obrovský rozdíl mezi chůzí v lese a chůzí tam, kde les není. V lese je dusno, vlhko, vedro a komáři. Na pasekách je sice teplo, ale sušší vzduch, větřík a nejsou tu komáři. Přicházíme na mýtinu, kde jsou dřevěné konstrukce, které slouží jako plošiny pro přespání na delším treku. Dokonce je v jedné lavici schovka pro nádobí - kuchyně. Vracíme se zpátky ke chajdě, prohlížíme si nějaké fotky zvířat, která se tu dají potkat. Ale jenom v noci, podle fotek. Je tu medvěd, prase, jelen, asi taigon a ještě cosi, co už moc nepoznávám, fotky jsou už na slunci dost vyšisované. Léňa má něco v oku a tak dělám zápis do knihy návštěv já. Poslední záznam je z 30. 3. 2013, asi dlouho poustevník nikoho neviděl a s námi se vesele bavil a pořád se smál. Rudy zmizel v baráčku a přinesl vyřezaného jelena. Pěkná práce. Můžeme si koupit trička nebo náramky. Nemůžeme. Nemáme žádné peníze, všechny má paní Líza. Škoda, poustevník má pěkná trika, jedno za 100.000 Rp. Loučíme se a vracíme se na loď. Bylo to dost vyčerpávající. Dáváme si pauzu a pak jedeme hledat nosaté opice. Chvilí je fotím, když je ještě světlo a pak se už jenom díváme. Je to sranda, jak skacou a honí se. Zastavují se tu i další lodě, nakonec je jich tu

pět. Pokračujeme na nocoviště ke kempu č. 2, kam půjdeme zase ráno na krmení. Pak máme slíbený výlet k moři na želvy. Uvidíme. Po večeři si jdeme lehnout, kouknout na Cimrmány (já vždycky hned usnu) a spát. Za koncertu džungle. Posádka ještě nějaký čas paří s posádkou další lodi a místními z kempu.

Den 6.

Ráno nic moc, ale na hajlíku jsou pěkní hmyzáci, cikády a kudlanka. Po snídani se objevuje u lodi datel a tluče do stromu. Chvilí ho fotím a pak je čas krmení. Na plošině už hoduje dominantní samec a jedna samice s mládětem.

Další samice je o podál a bojí se přiblížit. Samec se

spokojeně cpe a nakonec vyžene i samici. Zase je tam sám, a když všechno sežere, jde pryč. Samice jsou kolem na stromech a konečně se odváží na plošinu. Ale jsou hodně opatrné, seberou trs nebo nějaké zbytky a zase zpět na stromy. Asi za hodinku je po všem. Vracíme se na loď. Posádka dělá kraviny společně s ostatními posádkami. Mají vcelku veselo. Pokračujeme v plavbě po proudu směrem k vesnici, kde si dáme pauzu. Mají tu obchůdek se suvenýry, dokonce průvodkyně ze sousední lodi dělá modelku a

předvádí, co je k máni. Bohužel u nás neobstojí, bo jsme švorc. Škoda, nějaké triko bych koupil. Společnost nám dělá místní hafan, je to nějaká pouliční směs, ale vůbec nereaguje na pískání. Asi je tu nikdo necvičí. Jdeme se podívat do vesnice, mezitím přijel motorový člun a na něm asi 10 uniformem. Tak jsme si prošli kus typické kalimantanské vesnice, viděli novou školu postavenou s australskou pomocí,

policejní stanici, která vypadá jako každý jiný domek, potkali několik psů, spoustu slepic. Asi za hodinku se vracíme na loď a už se těšíme na moře, pláž a želvy. Jedeme po proudu až k ústí řeky Kumai, po ní pokračujeme dále po proudu k moři. Cíl je pláž Kubu. První hodinu je cesta příjemná, lehce fouká větřík, míváme velkou vanu taženou na lanech. Čekají nás ještě asi 2 hodiny plavby. Najednou se před námi zatahuje, začíná poprchávat a tak zatahujeme plachty na bocích. Za dalších 15 minut už je vítr mnohem silnější, jsou

velké vlny a levou plachtu musíme vytáhnout, nebo jí utrháme. Začíná to být dost nepříjemné. Už i posádce mizí úsměv ze rtů, vlny občas šplouchnou až k nám na horní palubu. Vlny jsou čím dál větší. Léňa dostává strach a tak se chceme vrátit. Je to prý ale nebezpečnější než pokračovat. Schováváme se do podpalubí a uklízíme sem i všechny věci, nahoře musí vytáhnout i pravou plachtu. Občas to pěkně houpe, ale Arya nás ujišťuje, že všechno zvládneme. Kapitán je sice šikovný, ale občas jakoby vypoví motor. Musí přehodit nádrže s palivem. Nevhodný to okamžik. Zvládli to. Snažíme se dostat do zátvrtí, kde bychom přečkali nejhorší vítr. Ten bývá od tří do pěti. Je pět. Ve čtvrt se to trochu uklidňuje a rozhodli jsme se vrátit zpátky na řeku Seykora. Z pláže a želv nic nebude, ale budeme naživu. Čeká nás asi hodina cesty zpět, je to už mnohem lepší, občas to trochu houpne, ale pohodě. Za tmy kotvíme v ústí řeky a teď už z toho máme legraci.

Naše kuchařka stačila cestou zpátky připravit večeři, obdivuhodné.

Zatím jsme přestěhovali věci zpátky na palubu.

Po večeři chvíli sedíme s Aryem a ukazuju mu čs. - indonéský slovník v tabletu, čímž

odlehčíme předchozí dusné okamžiky. Jdeme si lehnout, byl to náročný den. Ještě před usnutím nás vytahují z postele, že začíná pršet a máme potrhanou plachtu na střeše. Musí ji vyměnit. Za deset minut zase ležíme. Dořím, že Léňa usne, bylo to pro ní hodně náročné. Uvidíme, co zítra.

Den 7.

Ráno po snídani nám Arya říká, že pojedeme pro olej do motoru (asi dostal pořádný záhul) a pak na jinou řeku. Prohlídl jsem si střechu a ta plachta byla hodně orvaná. Včera večer nás ještě potkala jiná loď Satria a hodně se smáli. Ale oni se smějí pořád. Poklidnou jízdou jsme dorazili do Kumai, čekám, že se tady naobědváme a pak pojedeme dál. Tak ne, kapitán Ade přinesl olej a jedem dál proti proudu. Míjíme několik

opravdu velkých lodí a předjíždí nás hodně motorových člunů. Vypadá to, že Léně se už řeka moc nelíbí, a tak asi po hodině cesty to obrácíme a vracím se do přístavu. Zde končí náš výlet po řece za orangutany.

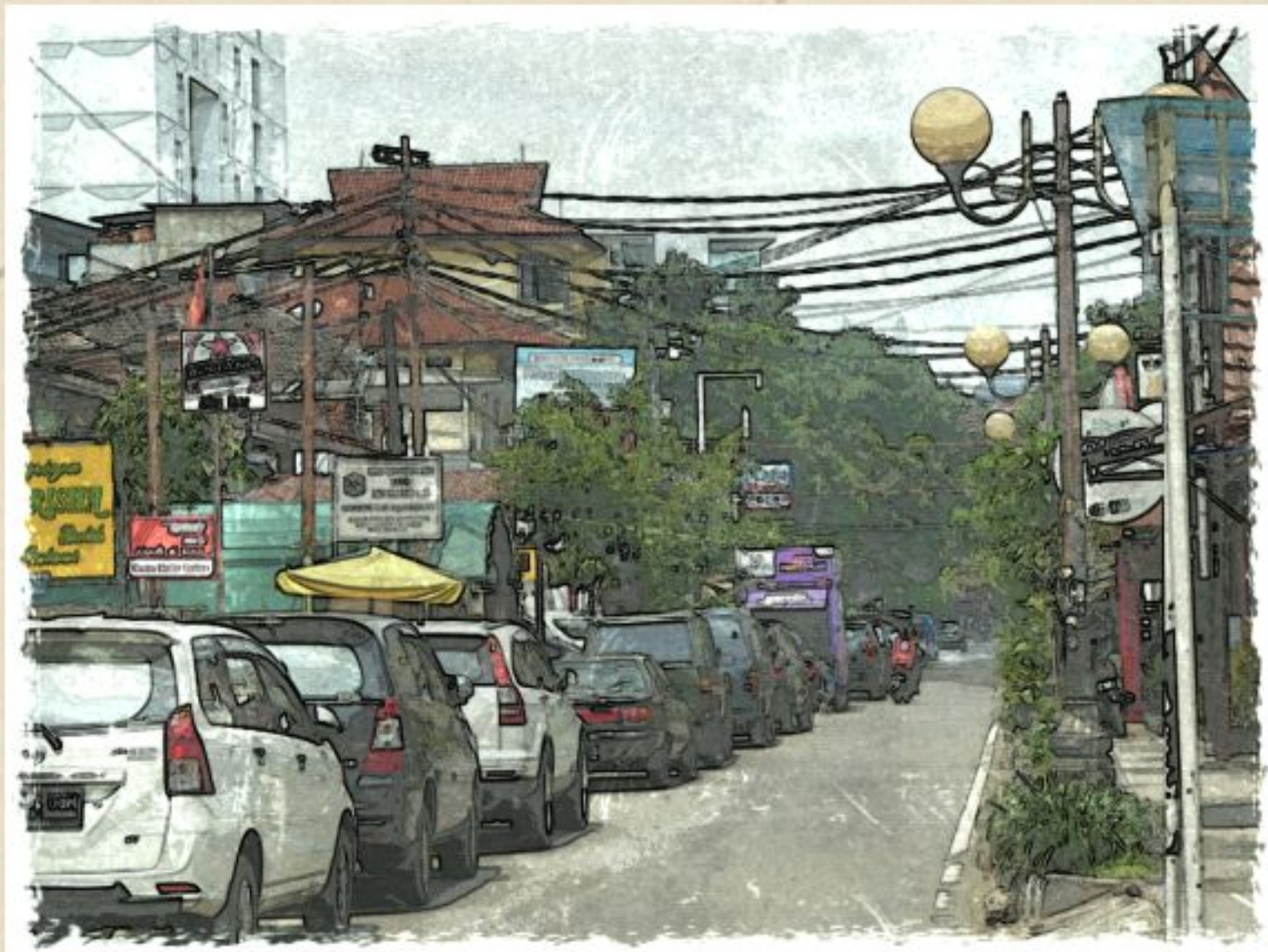
Ještě s Madjim a Aryem domlouváme ubytování a zítřejší odvoz na letiště, pak se jdeme ubytovat. Dostali jsme pokoj v losmenu, což je taková ubytovna. Pokoj má tak 3x3 metry, je v něm jenom velká postel, malá skříňka, televizka, klimatizace a záchod se sprchou. Na přespání to stačí. Hlavně, že je sprcha. Bodla. Koukáme na Cimrmana, dáme si anatomický kvíz tabletu a jdeme spát. Ještě zkusím přebukovat

letenku na dřívější odlet domů, ale prý to nejde.

Den 8.

Čekáme na taxi na letišti. Přichází před desátou a tak máme dost času na přesun. Cesta trvá asi 20 minut, jedeme pomalou jzdou, tady všichni jezdí pomalu, a trúbí. Na každého. Při předjíždění, míjení, objíždění. Pořád. Náš řidič se jmenuje Hamid a je z Pangkalan Bun. Naše konverzace je ruka - noha. Letadlo nám letí ve 12 a tak máme dost času na odbavení. Příjemným překvapením je odletová taxa jenom 22.000 za oba. Po check - in čekáme v odletové hale. Klimatizace všude jede na plné pecky, až je skoro zima. S malým zpožděním odlétáme. Kapitán ná vítá a oznamuje, že v Jakartě prší. Těšil jsem se na palubě na jídlo, a bylo to zklamání. Tak jak nám podstrojili cestu na Borneo (brzy ráno a jídlo jak oběd - rýže, kuře), tak teď v době oběda jsme dostali kousek piškotu a sladkou housku. Bída. Za hodinku a půl jsme v Jakartě. Skutečně tu prší. Ted' nás čeká další dobrodružství, sehnat odvoz do města a najít ubytování. Zkousím internet. Už jsme v hale poslední, jenom ještě jedna dívčina, černoška, tu taky hledá. Kontaktujeme se, je z Holandska a letí za kamarády a taky potřebuje do města. Trochu mě vyděsí, když říká, že se nedá do centra dostat, protože je zaplavené. Ptáme se u přepážek, co je na tom pravdy, ale všichni krouťí hlavami, že neví. Ona chtěla sehnat ubytování na letišti,

protože druhý den letí dál do Yogakarty, ale hotely jsou plné. Domlouváme se, že pojedeme společně taxíkem do Jalan Jaksa.

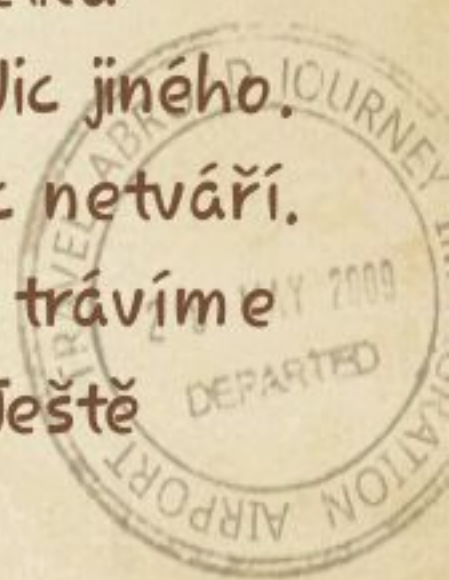

Místní letištní dohazovačka nám domlouvá taxi za 250 tis. Pro všechny i s cestou k bankomatu a do banky na výměnu peněz. Nakonec nám holčina dává vale, že jí kamarádi zamluvili hotel na letišti a tak zůstává. V tom případě je taxi pro nás drahé. Dohazovačka snižuje cenu na 200 t. A pak na 180. Bereme to. Taxi je dost luxusní. Pro nás. Cesta trvá téměř hodinu a půl. Jakarta je zaplavená, ale auty, klasické velkoměsto. Místní automobilová doprava je zážitek. Všichni se cpou ze všech stran, semaforey jsou jenom orientační, jízdní pruhy jakbysmet. Řidič zastavuje u banky a já jdu vyměnit peníze. Kurz je lepší než na letišti (1 EURO = 12.400 Rp). Ale chyba lávky. Tenhle kurz platí jenom pro velké bankovky. Za 10 Eur dostávám kurz nižší. S

dolary je to ještě horší. Vedle přišel nějaký černoš, měnil dolary, ale asi 2 bankovky mu odmítli vzít. Oni celkově bankovky dost zkoumají. Vyměnil jsem ještě asi 20 dolarů a jedeme do Jalan Jaksa. Taxikář s námi projel ulici a zastavil na dvou místech, kde jsem se ptal na ubytování. Jednou bylo plno a jednou hodně draho (300 t/noc). Chceme něco cheap. Nakonec se necháme vyložit a jdeme zkusit štěstí pěšky. Záhy se ubytujeme v hotelu Tator za 130 t./noc se snídaní. Pokoj je samozřejmě kůča 3x3 metry, jedna velká postel, větrák, malý stolek, sprcha a záchod. Nic jiného. Na 3 noci to snad bude stačit. No, Léňa se moc netváří. Asi se jí dovolená už přestala líbit. Zbytek dne trávíme na pokoji. Sprcha a válení. Venku stejně prší. Ještě skočíme na jídlo

do nějaké vývařovny - bistra, dáme si jistotu - smaženou rýži special (Nasi goreng special) za 14.000 Rp, pak ještě do krámu koupit pití, sušenky a jdeme spát.

Den 9.

Dnes máme na programu výlet do ZOO. Nejdříve ale snídane. Dostáváme na výběr – toast s marmeládou nebo vejce, čaj nebo kávu. Bereme vejce a čaj. Po snídani dávám ještě sprchu, je už dost vedro a jdeme hledat info centrum. V Jalan Jaksa jich je několik, ale všechny mají ještě zavřeno. Je krátce po osmé.

Otvárají v 9. Myslel jsem, že u vlakového nádraží něco bude, ale jsou tu akorát mraky lidí. Jdeme pryč, chvíli couráme městem a najednou se na nás nalepí nějaká postava. Místní týpek, který vypadá jako bezdomovec. Ale mluví anglicky a vcelku se nás drží, ač se s ním nesnažíme komunikovat. Nakonec rezignuji a dávám se s ním do řeči. Hodně jsem ho podcenil. Říkám mu, že jsme Poláci a to jsem si naběhl. Nejprve začal jmenovat polské fotbalisty, ani jednoho jsem neznal, ale všechny sem mu odkýval. Oni tu všichni na fotbale dost ujíždějí a tak mají velký přehled. Například já neznám fotbalistu Michálka, ale tady vědí, že je super šutér. No nic. Pak se ptá, z jakého jsme města a vyjmenovává asi 5 polských měst.

Já říkám Krakow a on, yes, OK a nějaký fotbalový klub. Ptám se ho na info centrum a on nás vede. Cestou mi

ještě ukazuje, že sbírá různé mince a rád by nějaké zloté. Tak to už je dost, lžu mu, že jsme byli v ČR a máme jenom české. On znal i korunu!!!

Dali jsme mu nějaké drobné a byl spokojený. My také, dovedl nás do info centra, tady jsme dostali mapu MHD, cenné informace a šli na bus. Náš kouzelný strýček šel s námi, ukázal nám zastávku autobusu a vysvětlil systém. Je to jako metro, akorát na povrchu a jezdí to bus. Koupili jsme si lístek (jeden stojí 3.500 Rp a je neomezený, dokud nevylezete z prostoru zastávky). Cesta s jedním přestupem trvala asi hodinu. První linka byla nová, autobus měl zase klima na 24°C (venku tak 35), další už byl o poznání starší a klima moc nefungovalo. Jeli jsme až na konečnou do Ragunan. Zde je jakartská ZOO. Vstupné 4.500 Rp/os.

V tom vedru je courání po ZOO dost náročné. Zahrada je relativně veliká, ale je tu spousta nevyužitého místa. Pár expozic pěkných, ale naše ZOO jsou lepší. Zejména

opice nám nepřipadali moc spokojené. Chtěl jsem vidět komodské varany a nakonec jsme je i našli. Mají tu 3 výběhy a v každém byli dva, pořádné ještěrky. Ještě jsme šli po orangutanech. Mají tu jak sumaterské, tak i bornejské. Sumaterská byla samotná samička, taková vlasatá, chlupatá a měla světlou tvář. O kus dál byla bornejská máma s dcerou. Máma byla asi dost zasloužilá, byla teda dost při těle, ale předvedla pár pěkných gymnastických cviků. Prcek zase pořád visel hlavou dolů. Protože nás dohnala žízeň, tak jsem šel koupit pití, a to je mazec, lahev 1,5 l, která stojí v krámě 2,750 Rp, tak tady je pro mě za 10.000 Rp. Tím jsme návštěvu zahrady dovršili a vrátili se zpátky do Jaksy. Bylo to docela náročné, celý den na nohách, vedro jak v prádelně. Po sprše jsme zašli na večeři zase do vývařovny. Já si dal nějaké kuře v kokosovém mléce s rýží a Léňa zase Nasi goreng special. Já udělal chybu, nebylo to nic moc a bylo toho málo. Mají tady ty kuřata hodně vyběhaný.

Po nákupu pití a nějakém zákusku zkusím Free wifi u prodejny. Ještě jsem se prodavače ptal, jestli je ta wifi free. Samozřejmě ANO.

Samozřejmě, že NE. Musíte si koupit nějaký voucher, pokud teda nejste uživatelem Indosat. Což já třeba, kupodivu, nejsem. Jdeme spát. Zítra nás čeká Mini Indonesia.

Den 10.

Po snídani (toast, vejce, čaj) vyrážíme už jako mazáci na zastávku Transjakarta bus a jedeme zase více než hodinu, i s přestupem. Těsně před vystoupením se nás ptá nějaký pán, kam jedeme a pak nám radí kudy se máme dát. Jdeme podle jeho rady, ale neřekl nám, že je to asi 4 km daleko. Nakonec nám to poví nějaký hlídač u jedné brány. Tak si bereme minibus taxi, což je malá dodávka červené barvy, která slouží jako MHD. Je nás v ní asi 10 celkem. Za cestu cca 4 km platíme 5000 za oba a jsme u vchodu do areálu Mini Indonesia, což je vlastně zmenšená Indonésie na jednom místě. Jsou zde pavilony jednotlivých oblastí Indonésie (Sumatra, Kalimantan, Sulawesi, Bali, Moluky, Papua, Komodo Kdoví kolik, všechny ve stylu dané oblasti).

Problém je, že je sobota. Je tu asi milión lidí. Všude mraky aut a ještě více motorek, navíc v tu probíhá několik festivalů najednou. V každém pavilonu je nějaká akce. Kdo má rád mumraj, ten by si to tady užil. My ne. Navíc jsme tu za největší exoty, každý se s námi chce fotit, samé Hello Mister, how are you?, dokonce mě odchytily nějaké děti - studenti, a dělali se mou rozhovor. Prostě jako filmová hvězda. No, nic pro mě.

Chceme koupit nějaké suvenýry, ale je to bída, nic hezkého (pro nás). Úplně na konci areálu je ptačí park, který bych rád viděl, ale Léňa toho má viditelně dost. Ale ještě jdeme za ptáky. Já jdu dovnitř, Léňa zůstává venku. Vstup je 15.000 Rp. Je to vlastně veliká zahrada se dvěma obrovskými voliérami a několika malými. Courám tady asi 40 minut a jdu pryč. Je tu hrozně moc lidí. Jako všude. Škoda, mohlo to být zajímavé. Celkově Mini Indonesia může být pěkná. Když tam nebude tolik lidí. Ještě si dávám u stánku jídlo (Nasi goreng special)

a místní čaj s ledem. Docela osvěžující. Vracíme se zpátky. Bereme si zase minibusa tentokrát platíme jenom 4.000. Mně tenhle systém tvorby cen moc nesedí, nějak nevím, co je obvyklá cena a kdy nás berou na hůl. Nějakou turistickou příirážku akceptují, ale jednou jedu taxíkem 15 minut (asi 10 km) a stojí to 100.000 (usmlouváno ze 150) a podruhé jedu hodinu a půl (asi 50km) za 180.000 (usmlouváno z 250) a i ten druhý byl hodně spokojený. V tomhle mi to vážně vadilo. To samé s naším výletem za orangutany (původní cena téměř 12 miliónů a pak byli za 8,5 hodně spokojení), ta tvorba cen mě štvě.

No nic, to byla taková malá vsuvka. Nasedáme na velký bus a jedeme zpátky. Je to dost síla, vedro, dusno, tady zrovna klima nejde a vehikl bus moc nejede.

Autobusy Transjakarta sice mají vyčleněný

jízdní pruh, takže pro jízdu město celkem plynule, ale teď to nějak skřípe. Občas se do vyhrazeného pruhu někdo nacpe a pak to drhne. Ale policajti je za chvíli zastavují, odklání stranou a nějak to s nimi řeší.

Konečně jsme v cílové stanici a jdeme na hotel. Cestou si kupujeme pití a nějaké jídlo. Večer se chystáme zajít do místního shopping centra Sarinah. Vyrážíme kolem

7. hodiny. Na ulicích to začíná žít, už není takové vedro a objevují se i turisté. Obchodák je jako naše Kotva, pro mě nic moc. Za dvě hodiny jsme zpátky. Dáváme večeři a jdeme spát. Zítřka to balíme a valíme dom.

Den 11.

Ráno po klasické snídani toast, vejce, čaj, balíme věci, spácháme hygienu a odcházíme. Je asi 11. hodin. Hned při odchodu z hotelu se nás zase snaží odchytit taxikář, a nesmyslnou cenu 13.000 na Gambiru ani nesmlouváme a jdeme pryč. Koupíme si pití a štrádujeme Jalan Jansou protisměrem ke Gambiru, což je autobusové nádraží. Na hlavní ulici si stopneme tuk - tuk, který nás za 2.000 tisíce odvezl až k autobusu společnosti Damri, která jezdí až na letiště. Ještě je brzo a tak e jdeme podívat na jejich slavné náměstí se sloupem (Monas).

Je to obrovské náměstí, kam nesmí auta, uprostřed je sloup, který má pozlacenou špičku jako plamen.

Kolem dokola je park a plno lidí. Je neděle a tak asi mají všichni volno. Náměstí je uměle vytvořené někdy v 60. nebo 70. letech, kdy bagry srovnali zdejší squat.

Všude jsou stánkaři se suvenýry Monas, Jakarta a podobné kraviny. Chvíli se zde zdržujeme, je tu přehlídka policejních motorkářů, nějakých vojáků a pak tu pouští všichni draky. Chceme se najíst a tak jdeme ochutnat místní kuchyni k těm pojízdným stánkům. Maník nám nabízí něco, nevím co, ale

ukazuje na nudle a vodu. Tak asi nějaké nudle v polívce. Jdeme do toho. Byly to nudle v polívce, trocha zelené cibulové natě a dva kousky

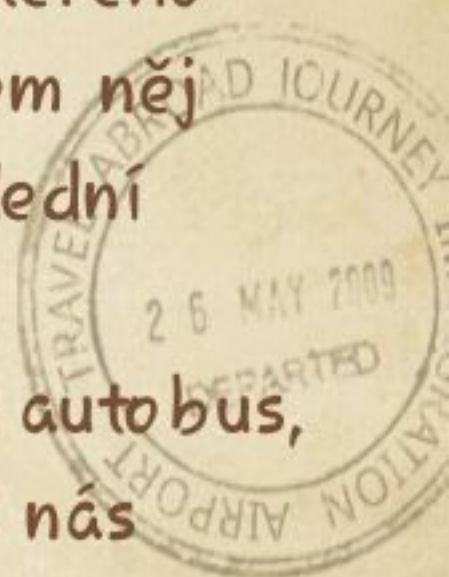
masových knedlíčků. Nebylo to špatné, nebylo toho mnoho a šíleně mě potom nasrali. Maník někam odešel a věnovala se nám bába od sousedního stánku, ukazovala, co si do toho máme dát za sojovku, chili a tak. A pak to přišlo. Kasírování. Ukázala, že chce 50.000 Rp dohromady. To mě málem omyli. Za 50.000 dostanete v restauraci steak a ne pidi polévku v nejlevnějším typu občerstvení. Když jsem začal kroutit

hlavou, že ne, ještě se divila, že je to běžná cena. Léňa raději rychle zaplatila, protože to bylo na mě moc a už bych byl nepříjemný a možná bychom domů neletěli, ale letěli bychom do basy. Jdeme rychle pryč, tohle musím vydýchat. Jdu si lehnout na trávu do parku a Léňa se jde kouknout kolem. Mé pocity z Indonésanů jsou rozporuplné. Na jedné straně vám kdykoliv pomohou i bez toho, že byste vy něco chtěli a druhé straně vás neskutečně okrádají. Kупoval jsem na náměstí trička, všude mají ta samá, někde stojí 20.000 a někde 30.000. Nebo mi dědula nabízel nějaké propisky ze dřeva, chtěl 100.000 za sadu 10. tužek, odcházel jsem. Nakonec jsem je koupil za 25.000 a to mi ještě děda děkoval. Tohle mě vážně ale nebaví. Nevím, kam až já můžu stlačovat cenu, aby si oni přiměřeně vydělali, protože každá cena je pro ně při vyjednávání nízká tak, že opravdu prý už níž nemůžou. A pak jsou i za třetinovou cenu nadmíru spokojení. No nic, jdeme na autobus na letišti, bez problémů

nasedáme odjíždíme. Cesta má trvat asi hodinu, ale je

neděle, žádné zácpy a tak jsme tam za 40 minut. Cena 25.000 za osobu. Na letišti jsme asi ve tři a tak máme moře času, protože odlétáme v 00,10 hodin. Na letišti couráme, sedíme, ležíme, nudíme se, čumíme na net. Neutíká to. Konečně se jdeme odbavit, zaplatit odletovou taxu 150.000 Rp/os., pak kontrola u policajtů a jdeme zase čekat o halu dál. Tady chceme utratit zbytek rupií, ale není pomalu za co. Tak to prožereme za oříšky, čokoládu a tak. Při boardingů nás zdržuje nějaký rozčílený asi domorodec, kterého nechtějí pustit. Jdeme oklikou, protože se kolem něj seběhly snad všechny uniformy z okolí. V poslední hale čekáme na vstup do letadla. Kolem se shromáždila nějaká skupina věřících, je jich asi autobus, jako v krojích. Konečně jsme na palubě a čeká nás osmihodinový let do Doha.

V Doha čekáme na přestup a docela se nasmějeme, když u naší přepážky nejprve odbavují let do nigerijského Lagosu. No, ještě asi 15 minut po vypršení limitu nahánějí opozdilce. Nakonec nás musí odbavit na jiné přepážce. To byla poslední malá komplikace a s malým zpožděním dosedáme v Mnichově, necháváme se odvézt na parkoviště a pak už hurá domů. Všude dobře, doma nejlépe. I když

Selamat Jalan